

Så här gick det till när jag blev mamma

I debatten om abort hänvisar man ofta till våldtäkt som ett solklart fall där kvinnans självbestämmande måste gå före det ofödda barnets rätt till liv. Här följer ett vittnesbörd från en kvinna som blev mamma under fasansfulla omständigheter.

I april är det höst söder om Sahara och årstiderna följer växlingen i Sverige, med ett tvärtomläge. Det var tentamensperiod på universitetet och vi läste alla kurser i block, d v s vi läste inte en kurs i taget utan alla fyra kurser samtidigt och avslutade allt med en tentamensperiod på en vecka. Jag och tre andra studenter hyrde övervåningen av en kyrka, ca 500 meter utanför campusområdet. Det var en stor fin lägenhet och området var bland de bästa i staden med gott om vakter och vakthundar, höga staket, kodade grindar och larm på allt. Här syntes det om någon kom på besök som inte borde göra det. Det var mycket tryggt, för att vara i Afrika och för att vara ett villaområde över huvudtaget. Mycket tryggare än många platser i Sverige.

Det var höstkväll och jag var ensam i lägenheten. I universitetsaulan hölls ett öppet föredrag som mina lägenhetskompisar lyssnade till, men jag var hemma och pluggade. Dörren till mitt rum och dörrarna in i lägenheten var låsta och kring byggnaden gick höga järnstaket med spetsiga spjut uppskjutande, vilka man kom igenom via den låsta och larmade grinden. Jag satt i Fort Knox och studerade på mitt rum, iklädd jeans och varma tröjor eftersom det var kyligt i luften.

När grindklockan ringde.

Jag låste upp dörren ut till korridoren, gick till innerdörren och låste upp den för att sedan komma till den låsta ytterdörren som jag kikade i titthålet genom, dock utan att se något så långt bort som grinden. Jag låste upp och gick ut. Det blåste kallt och var mörkt. Det kändes som väldigt sent på kvällen men var inte senare än sju. Några hundar skällde längre ner på gatan och jag hade från fönstret sett dem eller liknande vakthundar släppas lösa och bussas på oönskade besökare. Bakom gardinen i mitt rum hade jag stått i mörkret och varit livrädd och sett hur hundarna rusat ursinnigt efter den ovälkomne som sprungit därifrån. Hundskallen skar genom mörkret och vinden var så frisk att den nästan fick mig ur balans när jag gick mot grinden. Jag stannade säkert tio meter ifrån. Mannen utanför talade inte engelska och jag inget av de resterande elva nationella språken i landet så jag förstod inte vad han sade. Han föreföll fråga efter något... Jobb säkert. Jag svarade nekande och skakade på huvudet. Mannen frös väldigt mycket, det syntes och hördes. Rösten var hackig av köld och ögonen glänste. Han stod vid min grind för att han inte hade ett enda bättre alternativ i världen. Vem skulle vilja stå så och be till en okänd ung flicka, mitt i mörka blåsiga höstkvällen i ett område fullt av våldsamma vakthundar?

Det sved i halsen på mig. Jag kände mig som i en film när jag skakade på huvudet och vände åter in i värmen. Jag nekade honom allt i världen utan att ens veta vad han bett mig om, vad han tvingats förödmjuka sig för att försöka få. Kanske försökte han komma åt en telefon för att ringa efter en ambulans till ett skadat barn. Kanske var han så hungrig att han inte orkade något annat än på det mest förnedrande sätt be en vit oförstående flicka om mat, för att bara bli avböjd. Hela köket var ju fullt av mat. Vi kastade mat. Det fanns en vanlig telefon i varje rum och säkert någon till förutom min egen mobiltelefon inne i huset. Vad hade vi inte? Jag

rös och var rädd och småsprang in och smällde igen ytterdörren hårt. Läste fort. Läste nästa dörr och nästa också. Hoppade upp i sängen och drog upp benen.

Det här var hemskt.

Jag låg kvar på sängen och läste. Utan en tanke på den svarta mannen ute i mörkret.

Klockan halv elva ringde det på grindklockan igen. Jag var lättad över att de andra som bodde i lägenheten var tillbaka från föredraget. Det var sent och jag kände inte för att gå och öppna och irriterade mig på att de alltid glömde nycklar! Jag glömde inga nycklar! Nu var det verkligen kallt utomhus.

Jag låste upp alla tre dörrar och gick ut mot grinden. Där stod en vit ung kille i tjugoårsåldern. Han var snygg och jag tyckte mig känna igen honom från universitetet. Han var nog bekant med någon av de andra som bodde här. Jag hade ju sett honom förut i alla fall, helt säkert. Jag hörde inte vad han sade, för blåsten. Han talade inte heller engelska utan afrikaan. Jag förstod lite grann, tillräckligt för att begripa att han frågade efter en av killarna i lägenheten. Nej svarade jag, men han kommer snart. Ok. Han pratade på och jag hängde inte med riktigt. Killen hade något märkligt i ögonen.

Jag kan hälsa att du varit här, försökte jag säga. Vinden var kraftig och han vinglade till, jag också. Jag låste upp grinden och stod ganska nära honom när jag upprepade det om att hälsa att han varit här, och vad kallt det var ikväll, va? Freezing. Jag minns hur jag försökte få bort mitt hår från ansiktet men att det blåste över ansiktet. Han tittade på mig och var tyst. Jag tog ett steg bakåt för att stänga grinden och säga hejdå när han redan hade klivit in. Han var verkligen lång, nu när han inte stod nere på någon av de trappsteg som ledde upp till grinden på utsidan. Lång och blond, han kunde ha varit svensk.

Ännu förstod jag inte att jag borde ha blivit rädd och skyndat mig in och låst dörrarna.

Jag bara stod ute i den bitande kalla vinden och önskade att han skulle gå så att jag fick gå in i värmen igen. Jag tittade upp mot de mörka träden som såg ut som böljande vågor i stormen.

Nästa gång jag tittade på något alls såg jag honom stående ovanför mig, från stenplattorna där jag låg på marken. Ansiktet var helt bedövat av den spricka jag hade i käken. Samtidigt svalde jag blod. När jag kände tänderna i halsen förstod jag att något var fel. Att jag inte borde ligga där. Att underkäken inte gick att röra. Men jag förstod inte att felet berodde på honom. Jag kände hur han tog tag i min överkropp och drog mig de få meter som var kvar till huset.

Det onda kändes först när han drog mig över tröskeln och släppte mig i hallen. Fruktansvärt ont gjorde det. Och det gjorde ännu ondare att försöka öppna munnen och låta, prata, skrika. Jag tappade andan av försöket.

Nu hände det märkliga. Det jag inte förstod. Istället för att kasta sig in i huset och leta upp en telefon och ringa 10177, som är det nummer man slår för att tillkalla ambulans i det här landet, lyfte han upp mig på fötter så att jag stod upp. Nej! Jag har säkert hjärnskakning tänkte jag. Så får han inte göra då. Då skall man ju ligga stilla. Jag kunde inte skaka på huvudet för det gjorde för ont. Blod rann ur min mun och näsa ner över min tröja. Han såg på mig och vinglade till. Jag såg på honom. Han tog tag om mina axlar med sina händer och skallade mig. Riktigt hårt.

När jag vaknade grät han. Han stod böjd över mig och torkade blod från huden på min överkropp. Min överkropp... jag var avklädd. Jag kunde känna att jag var avklädd. Nu kunde jag nästan skrika. Han böjde sitt huvud fram över mitt ansikte och det såg ut som om han skulle bita mig men istället kysste han mig. Han kysste min blodiga mun. Den värkande käken fick mig att nästan svimma igen. Jag svimmande inte men allt svartnade för ögonen och i öronen pep det bara. Ett ljusst, starkt pipande ljud. Han höll med sin hand om min haka medan han kysste min mun och smärtan var fruktansvärd. Jag ville gråta, jag grät men det blev bara värre eftersom det blev svårare att andas då. Det gjorde för ont att dra efter andan som man gör när man gråter. Jag kunde inte flytta på huvudet men jag slog kraftlöst mot honom med händerna. Lama, verkningslösa slag som förmodligen bara kändes som stumma klappar på honom. Hans lukt kände jag först nu. Den var syrlig och frän men inte som smuts utan som narkotika.

Det stack i näsan. Det stack i ögonen, i ansiktet, det stack på huden. Det sved i huden. Det brände. Varför brände det...? Jag kunde inte böja upp huvudet. Det sved som eld. Han drog med fingrarna över min kropp trodde jag, men han skar mig. Han skar i mig med en kniv. Över min överkropp, ner på låren, lite på smalbenen och ner över fötterna. Ytligt drog han med sin kniv upp och ner över kroppen och skar i hela mig, mest över bröstet. Han skar väldigt mycket på överarmarna. Djupast där, på överarmarna.

Han skar i min mage. Uppifrån och ner och rakt över.

Jag blev fort sömnig och blodet kändes varmt och nästan skyddande över min kropp. Jag såg inget av det, bara kände. Jag hade svårt att hålla mig vaken och jag ville blunda och somna. Jag tänkte på mina händer och fingrar. Att jag inte skulle kunna spela piano mer om han skar av mig fingrarna. Att det inte gjorde så mycket för jag var så trött. Jag ville inte spela piano, jag ville bara sova nu. Mamma. Jag orkar inte ringa mamma. Hon kommer att bli ledsen. Sommar. Vår. Pappa. Min hund. Mina fingrar. Mina tentor. Jag har tenta i morgon. Halv nio. Halv åtta. Var det idag? Var tentan klar? Judiska kalendern. New Bible Atlas. The Sea of Galilee, some 21 km long and 13 km wide, on whose shores and waters so much of the ministry of Christ took place, The River... Vilken flod? Has the climate changed? Fluctuations stavas med u. Jag kommer ihåg när jag väl sitter där, det gör jag nog.

Aaaj!!! Aj aj aj aj!!! Vad händer? Var är väggen och var är sängkanten. Jag vill gå härifrån. Jag är inte i min säng, jag är på golvet i hallen. Han skär i mitt underliv. Han skär av något. Gör klart fort, det gör för ont. Han skär. Han lägger ned sitt huvud på min mage. Han ligger i mitt blod. Jag somnar. Jag vaknar. Eftersom han våldtar mig.

Om jag slutar kämpa för att dra i mig luft så måste det ta slut. Jag sväljer ändå bara blod. Bara sluta andas, jag försöker det. Jag hostar och hör det första ljudet på länge, som jag minns så här efteråt. Samtidigt hör jag honom för första gången på en lång stund. Han gråter. Han är helt blodig och han gråter. Gråter hysteriskt och lägger ner huvudet på mig igen. Han är lika skräckslagen som jag av det som händer. Han är till och med ännu mer rädd än jag. Så ser det ut. Jag är inte rädd alls, jag vill bara sluta andas och somna. När jag blundar försvinner ljudet igen. Det här får inte mamma se. Hoppas hon inte ser det här för jag är naken och våldtagen.

Allt försvinner, allt som gör ont rinner bort. Jag känner inte längre blodet i halsen.

Inget svider, bränner, hugger eller värker. Jag vänder bort ansiktet. I drömmen i alla fall. Och ser något ljusst. Jag tänker att det är onsdag. Ikväll skall jag dö. Ingen får se mig så här. Jag

måste hålla mig kvar, jag måste gå och tvätta mig och ta på kläder innan någon får se mig. Sedan kan jag dö, det gör inget då. Var är ängeln...? Det är ingen ängel, änglar gråter inte. Någon gråter ju? En kvinnoröst som gråter. Det är inte jag, jag orkar inte. Jag känner inget. Det var ingen ängel. Överallt är de ljusst. Jag såg fel förut, jag ligger inte på hallgolvet i Afrika. Jag tänkte fel, jag måste ha drömt. Jag är i luften i värmen och far framåt. Det snurrar fort och jag mår illa. Men den känslan försvinner också genast. Jag mådde inte alls illa, jag trodde fel. Var är min tandborste, jag måste borsta tänderna. Jag har inga tänder. Mina tänder är borta. Det är tomt i fram och på höger sida uppe i munnen. Tandborstar är dyra i Afrika. Min kropp snurrar fort, jag mår illa. Kan de inte sluta bära runt på mig nu. Jag känner min kropp igen, jag ligger inte på golvet utan på något som rullar, fort och tjuter högt. Allt snurrar. Jag lyfts upp och ner flera gånger. Släpp min kropp, rör inte min kropp. Jag vill inte visa min kropp. Ingen får se.

En stark, stark stor lampa tänds ovanför mig. Nu händer det på riktigt. Vad är det som händer på riktigt? Vart är mina armar? Ett myller av olika röster som talar engelska far runt min kropp, någon skriker. Inte jag. Jag skriker inte. Jag vill sova. Försvann ängeln som grät?

Jag har inte tid nu, släck lampan. Låt mig vara nu. Jag skall dö ikväll.

Men jag fick livet tillbaks och efter en månad fick jag åka hem till Sverige och vara på sjukhus här.

Jag levde och jag var gravid.

Jag ville vara stolt och glad för magen. Ville längta efter barnet. Ville planera och drömma om att bli mamma.

Men ingen förstod det. Det fanns ingen läkare, ingen sjuksköterska, gynekolog, kurator, psykolog, präst eller anhörig som förstod det. Jag bemöttes som om jag var den konstiga som inte ville döda barnet i magen bara för att dennes biologiska far våldtagit mig. Att en kvinna säger att hon vill bli mamma till ett barn som det jag bar var inte acceptabelt. Och det blev väldigt ensamt.

Fram till omkring vecka 20 framhärdade alla i sina övertalningsförsök. Mest illa berörd blev jag av en ung kvinnlig präst inom Svenska kyrkan, som stödde sitt abortförespråkande rörande mitt ofödda barn med att det var en feministisk fråga. Jag undrade hur det någonsin kunde vara feministiskt att uppmana en kvinna att döda sitt barn. Precis så kände jag; människor talade inte om en graviditet som skulle avbrytas – de uppmanade mig att döda mitt ofödda barn som jag älskade, som jag brydde mig mest om i hela världen och som jag längtade efter att få hålla i min famn och ge min kärlek till under resten av mitt liv. Varför förstod ingen att jag inte hatade det lilla barnet i min mage? Det är väl en självklarhet att känslan inte nödvändigtvis bara är en kring det som hände. Jag kände inte likadant för våldtäkten, våldtäktsmannen och barnet. Jag hatade våldtäkten men inte mannen. Jag älskade barnet. Det var ju inte hans ägda barn. Eller mitt ägda barn. Ingen äger ett barn, oavsett om det kommit till genom en våldtäkt eller inom ett kärleksfullt äktenskap. Barn och människor är sina egna och tillhör bara Gud. Det enda tvivlet jag kände rörde min förmåga att bli en bra förälder men med tiden (och gott om tid hade jag att tänka eftersom jag bara låg stilla under hela graviditeten) kom den ena insikten efter den andra;

1. Om jag nu inte hade förutsättningar att bli världens bästa förälder hade jag ändå förutsättningar att i alla fall bli en tillräckligt bra förälder.
2. Inom de områden som jag skulle komma till korta på var det naturligtvis så att andra människor i barnets närhet kunde kliva in och möta dess behov. Det behövde inte ens vara släktingar.
3. Hur otillräcklig jag än skulle kunna tänkas bli som förälder skulle det aldrig ha varit bättre för mitt barn att jag dödat det. Argumentet för abort grundat på föräldrarnas oförmåga att ta hand om barnet är ovidkommande eftersom adoption finns.
4. Gud visste vilka förutsättningar jag blivit gravid under och jag kan inte tänka mig att Han skulle varit missbelåten med mitt handlande om jag fött barnet och låtit ett kristet gift par adoptera det och bli dess föräldrar i mitt ställe. Om så hade behövts.
5. Våldtäkten pågick under en tidsrymd av mindre än en halvtimme. Strikt räknat bara ett par minuter. Innan den kvällen hade jag levt i 20 år och under den tiden formats som personlighet och kristen människa. Att tänka sig att mitt kommande föräldraskap i större utsträckning skulle grundas på den halvtimme som övergreppet pågick snarare än de 20 år som föregick övergreppet är inte bara absurt utan fräckt och mycket nedvärderande mot mig. När detta argument för abort framfördes tog jag därför mycket illa vid mig.
6. Att få barn är inte samma sak som att genomgå en naturlig förlossning. Jag beslutade mig för att inte föda utan förlösas med ett planerat kejsarsnitt och den möjligheten har alla kvinnor i Sverige som är i samma situation. Det samma gäller amning. Ingen är tvungen att amma som inte orkar möta de känslor som uppkommer kring denna. Förlossnings- och amningsrädsla är därför inga argument för abort.
7. Rörande kvinnans fria val statuerade sjukvården på alla upptänkliga sätt att kvinnan efter en våldtäkt är fri att välja abort. För min glädje över det väntade barnet fanns ingen förståelse eller acceptans och därmed förmedlades inte heller någon känsla av frihet att känna glädje och förväntan inför det barn jag valde att låta växa och leva.

Jag blev mamma en iskall vinterdag i januari när himlen var ljusblå och luften kristallklar. Jag var lycklig och i tysthet stolt och väldigt ensam. Vi var väldigt ensamma. Helst ville jag sätta in en födelseannons i tidningen med bild men jag vågade inte. Det fanns ingen plats för min glädje eftersom alla under graviditeten bara uttryckt att det inte gick att glädjas åt det barn jag bar. Det gick två år innan jag satte in den där födelseannonsen och då var det i en lokaltidning från en annan del av landet. Det satt väldigt långt in att våga uttrycka glädjen utåt. Dopet ägde också rum i en annan stad med en okänd präst och jag gick aldrig med barnvagnen i min hemtrakt som jag flyttade från.

Mitt barn hann bli tre år innan jag mötte någon som jag vågade tala med stolthet och glädje kring mitt barn med. Egentligen hade det gått fyra år då, sedan våldtäkten. Pater Ulf var den första katolska prästen jag mötte. Jag minns att han vid vårt inledande samtal på ett enkelt och okonstlat sätt sade ”vad bra!”. Jag berättade att jag är mamma till ett friskt och vackert barn och hans kommentar var ”vad bra!”.

Och det är ju så det är. Det är en bra sak att ha fått gåvan att bli mamma.

Det är en bra sak att våga ta emot gåvan.

Det är en bra sak att älska och vara älskad.

Det är en bra sak att vara glad och stolt över sin familj.

Det är bra att jag är mamma.

Så enkelt och okomplicerat är det. Inga spektakulära känslostormar, inte världens bästa eller sämsta förälder, inte svart eller vitt.

Jag är mamma och så är det med det och det är bra.